

Hvad angår ændringsforslagene, kan vi ikke stemme for regeringens ændringsforslag. Vi vil heller ikke stemme imod dem. Man kan sige, at vi sådan set er ligeglade. De vil hverken gøre det her forslag værre eller bedre.

Hvad angår Kristeligt Folkepartis ændringsforslag, vil vi stemme imod det. Hvis man har den opfattelse, at det her indirekte sammensatte råd overhovedet ikke skal fungere, hvad det vil have problemer med i forvejen, så er det klart, at hvis man kræver, at ikke alene 7 ud af 11, men 8 ud af 11 skal være enige, så bliver det stort set umuligt at træffe politiske beslutninger. Men det er måske også formålet med Kristeligt Folkepartis forslag. I hvert fald kan vi ikke støtte det.

Det er jo egentlig mærkeligt. Langt de fleste erkender, at der er behov for en reform af strukturen i hovedstadsområdet. Hvorfor? Fordi hovedstadsområdets myndigheder er delt op i flere amter, et trafikselskab, et sygehusfællesskab og flere mellemkommunale selskaber, der hver på sin facon løser forskellige opgaver. Der er altså kort sagt behov for et demokratisk, direkte valgt organ, der kan tage hånd om de fælles problemer, som skal løses i hovedstadsområdet.

Desværre er det ikke det forslag, der ligger her. Det forslag, der ligger, er udtryk for, at regeringen har valgt at lægge sig på knæ for magtfulde borgmestre, der ikke ønsker at afgive deres magt, og som derfor efter bedste evne – og vi må konstatere, at den har været god – har været i stand til at sabotere en reel hovedstadsreform.

Resultatet er så blevet endnu et indirekte valgt organ, en borgmesterklub, hvor kun de største partier får sæde. Jeg ved ikke, om det vil være tre partier, der får sæde i det organ – det vil i hvert fald ikke være mange flere – og som derudover vil blokere for en reform i en længere årrække.

Fra Enhedslistens side ønsker vi fortsat en hovedstadsreform. Vi ønsker en hovedstadsreform, som bygger på elementære demokratiske principper: én person én stemme. Det har vi ikke fået her, og derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte forslaget om Hovedstadens Udviklingsråd.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal indledningsvis præcisere, at der er en årstalsfejl i det betænkningssbidrag, Fremskridtspartiet har afgivet. Det var ikke i 1990,

men nogle år tidligere, at man nedlagde Hovedstadsrådet i sin tid.

Siden da har man jo diskuteret meget, hvordan man skal koordinere indsatsen i hovedstadsområdet, hvordan man skal koordinere i forhold til infrastruktur og overordnet planlægning, hvordan man skal forholde sig til hele Øresundsregionen nu, hvor vi bliver, havde jeg nær sagt, landfast med Sverige. Ville det være hensigtsmæssigt, at man samarbejdede også på tværs af Sundet? I hvilket forum skal det foregå? Derfor var det selvfølgelig væsentligt at få en diskussion, og regeringen har så fremsat et forslag om Hovedstadens Udviklingsråd, som kunne have været en model.

Men sagen er jo, at fra at man havde et ønske om, at Hovedstadens Udviklingsråd skulle være en helt overordnet koordinerende myndighed, som kun helt overordnet skulle beskæftige sig med meget overordnede regionale anliggender, er man nu nået langt længere, og man har gravet sig langt længere ned, end man egentlig spillede ud med. Det betyder jo, at man er kommet i den situation, at man mere og mere har nærmet sig det, som vi kendte før i tiden, nemlig Hovedstadsrådet, som jo et stort flertal i Folketinget heldigvis fik nedlagt på foranledning af Fremskridtspartiet i slutningen af 1980'erne.

Det var vi glade for dengang, og derfor var vi også meget skeptiske over for at skulle oprette en ny instans, der faktisk kunne minde om det gamle hovedstadsråd. Men vi var fulde af fortrøstning. Vi så af ministerens forslag, at her skulle der ikke være tale om et nyt hovedstadsråd. Der skulle være tale om Hovedstadens Udviklingsråd, og det skulle kun tage sig af de helt overordnede ting. Derfor meddelte vi, at vi var klar til at forhandle. Fremskridtspartiet blev inviteret til forhandling hos ministeren. Det var vi glade for. Vi syntes, det var meget frugtbart. Vi syntes, vi nåede hinanden et meget langt stykke ad vejen. Vi gik oven i købet på ministerens opfordring hjem og skrev et par sider om, hvad vi syntes der skulle ske, hvis man skulle forbedre forslaget. Alligevel lyttede man ikke til Fremskridtspartiet. Man gjorde det stik modsatte af det, vi ønskede.

Det, vi havde stillet forslag om, var, at hvis Hovedstadens Udviklingsråd træffer beslutninger om, at der skal ske det ene eller det andet, skal Hovedstadens Udviklingsråd ikke selv udføre opgaven, men sørge for, at opgaven bliver udliciteret, og at andre varetager den funktion,